Klasiklerle TANIŞIYORUM

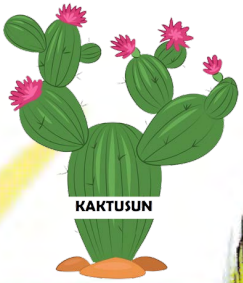
Oz Büyücüsü

4. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Teyzesi ve amcasıyla ıssız bir çiftlikte yaşayan Doroti bir kasırgayla kendini Oz Krallığı'nda bulur. Doroti'yi eve dönüş yolunda hepsi birbirinden heyecanlı maceralar ve üç yeni dost beklemektedir.

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Oz Büyücüsü*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

Doğan Egmont

₺ 19,00
KITAP KLASIKLERLE TANISIYORUM
9786059939731
14.7.2020 Türkiye
YERLİ ÜRET

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanıştıyorum - Oz Büyücüsü
Özgün adı: *Classicini - Il Meraviglioso Mago di Oz*

Lyman Frank Baum'un The Wizard of Oz *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2014, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Silvia Roncaglia
Kapak ve iç resimler: Barbara Bongini

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

4. Baskı / İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-3978-1
Sertifika no: 11940

Çeviri: Bahar Ulukan
Yayına hazırlayan: Sibel Doğru
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Lyman Frank Baum'un

ünlü eseri

Oz Büyücüsü

Anlatan: Silvia Roncaglia

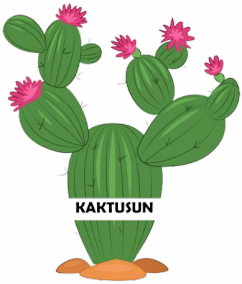

Doğan Egmont

Okumak gelecektir.

www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

KASIRGA

KANSAS ŞEHRİNİN uçsuz bucaksız ovalarından birinde küçük bir çiftlik vardı. Bu çiftlikte Doroti adlı küçük bir kız, ikisi de çiftçi olan yaşlı amcası ve yengesiyle birlikte yaşardı.

Yaşadıkları ahşap çiftlik evinin rengi griydi, çünkü tahtaları koruyan vernik zamanla aşınmış, rengini kaybetmişti.

Çevredeki ovanın rengi de griydi, çünkü şehrin toprakları çorak ve tozluydu.

Doroti'nin yengesi Emma ve amcası Henri'nin saçları ve giysileri de griydi. Karakterleri de pek öyle renkli

sayılmazdı. Doroti'ye küçüklüğünden beri onlar bakmışlardı.

Bu gri dünyada renkli olan, sadece küçük kız ve çok sevdiği köpeğiydi.

Doroti'nin olağanüstü güzellikte kocaman mavi gözleri ve kırmızı hoş bir kurdeleyle topladığı bukle bukle saçları vardı.

Sanki gökyüzü ile bulutların karşı karşıya geldiği, beyazlı mavili bir satranç tahtasına benzer bir elbise giyiyordu. Elbisesinin üstüne ak pak bir önlük takardı.

Ama asıl Doroti'nin saçtığı ışık tarif edilemez bir renkti; çocukluğun, neşenin, merakın, heyecanın ve minik kahkahaların ışıltısıyla parıldıyordu küçük kız.

O gri ve hareketsiz dünyanın kıpır kıpır renklerinden biri de Toto'ydu: Doroti'nin siyah minik kanişi. Koyu renkli yumuşacık tüyleri, miskete benzer kapkara parlak gözleriyle dünya tatlısı bir köpekti.

Toto'nun etrafta koşuşturmaları ve Doroti'nin kahkahaları Emma Yenge ve Henri Amca'ya hayat veriyor, tekdüze yaşamlarına hareket katıyordu.

Günlerden bir gün, gökyüzü toprağın renginden de beter bir griye büründü ve giderek karardı. Tam kurşun gibi ağırlaşmışken koyu renkli bulutlar kümelenmeye başladı ve sert bir rüzgar çıktı.

Henri Amca gözlerini kısarak ufka baktı ve birden ayağa fırlayarak haykırdı: "Emma, bir hortum yaklaşıyor!"

Emma Yenge hemen kapıya koştu, dışarı bakar bakmaz tehlikenin yolda olduğunu anladı. Henri Amca hayvanlarla ilgilenmek için ahıra koşarken, Emma Yenge yerdeki bir kapağı kaldırdı ve seslendi: "Haydi Doroti, hemen bodruma inmeliyiz!"

Küçük kız tam yengesinin peşinden yer altındaki sığınağa inecekti ki olan bitenlerden korkan Toto, kızın kollarından kurtuldu ve koşup yatağın altına saklandı.

Doroti sevgili köpeğini asla terk edemezdi. Zamanının kısıtlı olmasına aldırmadan onu yatağının altından çıkarmaya çalıştı.

O sırada olan oldu. Hortum evi öyle bir şiddetle sarstı ki küçük kızın ayakları yerden kesildi. Sonra ev yavaşça havalanmaya başladı, fırıl fırıl dönerek kuş tüyü gibi yükseliyordu.

Korkusu birazcık yatışan Doroti hemen bodrumun kapağını kapattı, çünkü Toto aşağı düşebilirdi. Saatler geçmesine rağmen sarsıntı bir türlü

sona ermedi. Ev hortumun içinde sıcak hava balonu gibi sürüklenmeye devam ediyordu. Bunun üzerine küçük kız yatağına uzandı ve durmak bilmez rüzgarın uğultusu eşliğinde derin bir uykuya daldı.

Birden güçlü ve ani bir sarsıntıyla uyandı. Eğer yanında Toto ile yumuşacık yatağına uzanmamış olsaydı bir yerini incitebilirdi. Kim bilir ne kadar zaman geçmişti...

Ev artık hareket etmiyordu ve hava da karanlık değildi. Aksine pencereden altın renkli bir ışık içeri doluyordu. Küçük kız kapıyı açmak için koştu ve hayretle bir çığlık attı: "Oooo!" Dışarıda kırlar, parlak renkli çiçekler, nefis meyvelerle yüklü ağaçlar, rengarenk kuşlar ve ışıl ışıl dereler uzanıyordu.

Hortum, çiftlik evini Doroti'nin hayatında gördüğü en güzel yere getirmişti. Ne hoş!

"Oooo!" diye yeniden haykırdı, bir grup tuhaf görünüşlü insanın ona doğru yaklaştıklarını gör-

müştü. Çocuklar gibi kısacık, ama yaşlılar gibi kırış kırış yüzlü üç tuhaf cüce ve ufacık bir kadın Doroti'nin yanına geldiler.

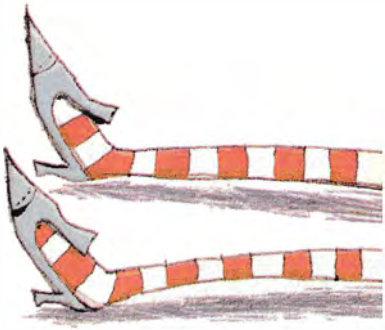
Cüceler tepeden tırnağa mavi giyinmişlerdi. Ayaklarında sivri uçlu ayakkabılar, kafalarında tepesinde her adımda çın çın öten çıngıraklar olan koni biçimli tuhaf şapkalar vardı.

Onlardan daha yaşlı olan ufak kadın ise beyazlara bürünmüştü. Saçları ve elbisesi bembeyazdı ve altın yıldızlarla süslenmişti. İyilik okunan yüzünde derin kırışıklıklar vardı. İlk konuşan o oldu. Doroti'nin önünde hafifçe eğildi:

"Kıtırcıklar Ülkesi'ne hoş geldiniz soylu sihirbaz. Doğunun Kötü Cadısı'nı öldürdünüz ve halkımızı kölelikten kurtardınız. Sizi saygıyla selamlıyoruz!"

"Galiba bir yanlışlık oldu," diye yanıtladı Doroti. "Ben sihirbaz değilim, ve hayatımda kimseyi öldürmedim!"

"Sen değil, evin yaptı bunu. Aynı şey sayılır.

Bak!" diye haykırdı yaşlı kadın ve Doroti'ye evin köşesini işaret etti. Tahtaların altında, ayağında sivri uçlu, gümüş renkli bir çift ayakkabı olan, çoraplı iki bacak uzanıyordu.

"Oooo!" diye haykırdı Doroti, bu defa dehşetle. "Korkunç bir kaza, ne yapacağız şimdi?"

"Neyse ki hiçbir şey. Bizi onun esiri olmaktan sonsuza dek kurtardın!" dedi cücelerden biri.

"Sana sonsuza dek minnettar kalacağız!" diye ekledi bir diğeri. Sonra ufak kadın kendini tanıttı ve Kuzeyin Cadısı olduğunu söyledi. Doroti heyecanla haykırdı:

"İnanamıyorum! Gerçekten bir cadı mısın sen?"

"Elbette öyleyim, ama ben iyi bir cadıyım ve halkım beni seviyor. Kıtırcıklar beni yardıma çağırmışlardı ama Doğunun Cadısı'nı alt edebilecek kadar güçlü değildim!"

"Ben tüm cadıların kötü olduğunu sanıyor-

dum!" diye haykırdı küçük kız.

"Oz Krallığı'nda öyle değil. Burada iki iyi cadı yaşar: Kuzeyde ben, güneyde ise güzel Glinda. İki de kötü cadı vardır: doğuda ve batıda. Neyse ki sen bizi birinden kurtardın!"

Bunun üzerine Doroti evin köşesine tekrar bir göz atınca korkuyla bağırdı: Geriye sadece bir çift parlak ayakkabı kalmıştı. Cadının ayakları ve bacakları yok olmuştu!

Kuzeyin Cadısı açıkladı: "Öylesine yaşlıydı ki güneşte buharlaşıverdi işte. Artık bu ayakkabılar senin oldu, onları daima giymelisin."

Doroti ayakkabıları alırken Kıtırcıklar'dan biri ekledi: "Doğunun Cadısı bu ayakkabıları pek severdi ve onları hiç çıkarmazdı. Büyük bir güce sahip olduklarına eminiz, ama bu gücün ne olduğunu bilmiyoruz."

Bir süre sonra Doroti onlara kendi hikayesini anlattı; yengesini ve amcasını görmek istiyordu. Kim bilir onun yokluğunda ne kadar üzülmüşlerdi... Kıtırcıklar'a sordu: "Kansas'a dönmeme yardım eder misiniz?"

Ama üç Kıtırcık başlarını iki yana salladılar ve ona Oz Krallığı'nın doğusunun, batısının ve güneyinin geçilmesi imkansız çöllerle çevrili olduğunu

anlattılar. "Batıda, Kırpışlar Ülkesi'nde, Batının Kötü Cadısı hüküm sürer. Oraya gidersen onun kölesi olursun!" diye ekledi küçük kadın.

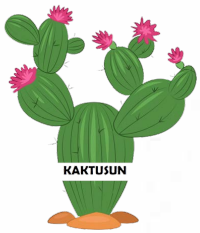
Bu sözlerin üstüne Doroti sevgili köpeği Toto'yu göğsüne bastırıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

O zaman Kuzeyin İyi Cadısı onu alnından öptü ve öptüğü yerde yuvarlak, ışıltılı bir hale kaldı. Cadı, Doroti'ye, "Öpücüğümün izi seni kötülüklerden koruyacak. Şimdi Oz Krallığı'nın merkezindeki Zümrüt Şehir'e gitmelisin. Orada ünlü Sihirbaz yaşar, o tüm sihirbazların en güçlüsüdür. Belki o sana yardım edebilir."

"Ama nasıl gideceğim oraya?" diye sordu Doroti.

"Zümrüt Şehir'e giden yol sarı taşlarla döşelidir. Onları takip et yeter!" dedi Kuzeyin İyi Cadısı ve Toto'nun korku dolu havlamaları arasında duman olup gözlerden kayboldu.

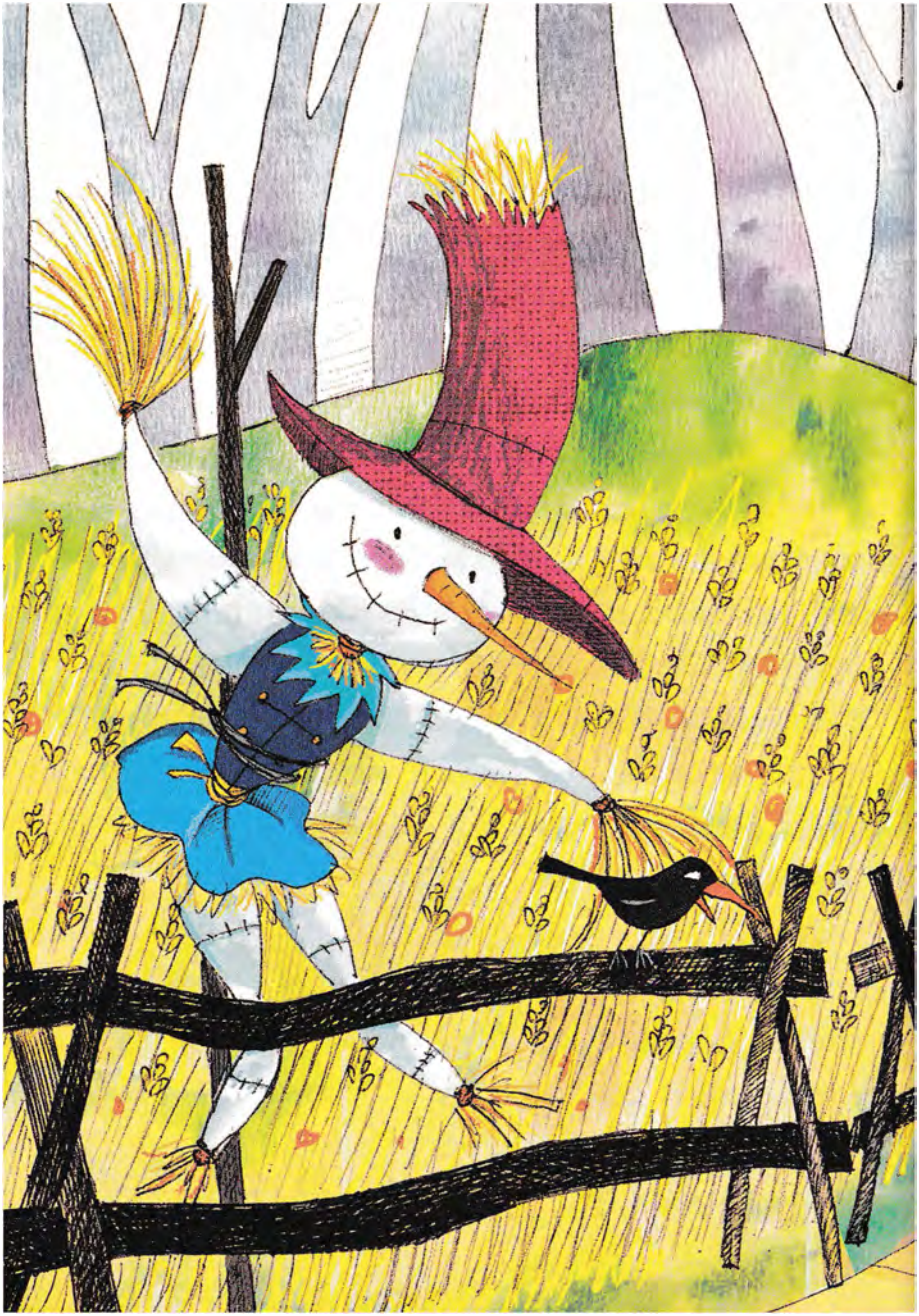

İKİNCİ BÖLÜM
BİR YOLCULUK VE ÜÇ TANIŞMA

DOROTİ, yalnız kalınca, büyük yolculuğa hazırlanmaya koyuldu. Bir sepetin içine yolda gerekli olabilecek şeyler doldurdu ve Doğunun Kötü Cadısı'na ait olan gümüş ayakkabıları giyindi. "Yürüyerek uzun bir yolculuk yapacağım, ayağımda bu ayakkabıların olması daha iyi," diye düşünüyordu.

Ayakkabılar ayağına tam olan Doroti, yanında köpeği Toto ile güneşte altın paralar gibi parlayan sarı taşlı yolda yürümeye başladı.

Bir süre sonra, Doroti ve Toto Kıtırcıklar Ülkesi'nin sivri çatılı mavi minik evleri ve çitlerle çevrili buğday tarlaları arasından geçerken bir ses duydular.

Doroti etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Sadece bir korkuluk vardı. Buğday tarlasının orta yerinde, içi samanla doldurulmuş ve bir Kıtırcık gibi giydirilmiş, sıradan bir korkuluktu bu.

"Merhaba!" dedi Korkuluk boyalı gözlerinden birini kırparak.

"Sen nasıl konuşabildin öyle?" diye sordu Doroti merakla.

"Zor değil ki! Selam, nasılsın?"

"İyiyim," diye yanıtladı küçük kız terbiyeli bir şekilde. "Ya sen?"

"Benim pek iyi olduğum söylenemez. Serçeleri ve kargaları korkutmak için burada dikilmiş duruyorum. Üstelik artık onlar da üstüme gülüyorlar, çünkü bir süre önce benim içi samanla doldurulmuş bir kukladan ibaret olduğumu anladılar! Sırtımdaki şu baş belası sopayı çıkarsan öyle iyi olurdu ki."

Doroti iyi kalpli bir kızdı. Korkuluk'un sözlerini ikiletmedi ve hemen onu sırtındaki sopadan kurtardı. Samandan adam, mutlulukla ayakları üstünde doğrulup yanına gelince ona sordu: "Benimle Zümrüt Şehir'e gelmek ister misin?"

"Nasıl bir yermiş orası?"

"Oz Büyücüsü'nün yaşadığı şehirden bahsediyorum. Oraya gidip Büyücü'den beni evime geri göndermesini isteyeceğim. Gerçekten hiç duymadın mı onu?"

"Ah," diyerek iç çekti Korkuluk, "ne yazık ki hiçbir şeyden haberim yok. İçim samanla dolu olduğundan aklım yok benim."

"Ah, zavallıcık!"

"Belki şu ünlü Büyücü bana birazcık akıl hediye edebilir," dedi samandan adam ve o da içindeki umut ve hayalle Oz Büyücüsü'nün şehrine giden sarı taşlı yola ilk adımlarını attı.

Ertesi gün, ormandan geçerken bir hıçkırık işittiler.

"O ses de neydi?" diye sordu Doroti. Korkuluk ile hemen ardından duydukları yeni bir hıçkırığı takip ederek bir kulübenin arkasına yürüdüler.

Ağaçların arasında güneşte pırıl pırıl parlayan bir şey fark ettiler. Yanına yaklaşınca büyük bir hayretle, baştan aşağı tenekeden yapılmış bir

adamla karşılaştılar. Adam elinde havaya kaldırdığı bir baltayla hareketsiz duruyordu.

"Ağlayan sen miydin?" diye sordu Doroti. O sırada Toto hırladı ve adamın metal bacaklarını ısırmaya kalktı. Ama bu çabası dişlerini incitmesinden başka bir işe yaramadı tabii.

"Evet, benim. Bir yıldır yardım isteyip duruyorum, ama kimseye sesimi duyuramadım. İlk kez siz duydunuz beni," dedi Teneke Adam iç çekerek. Sesi acınası bir şekilde güçsüz ve paslı geliyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu duygulanan küçük kız.

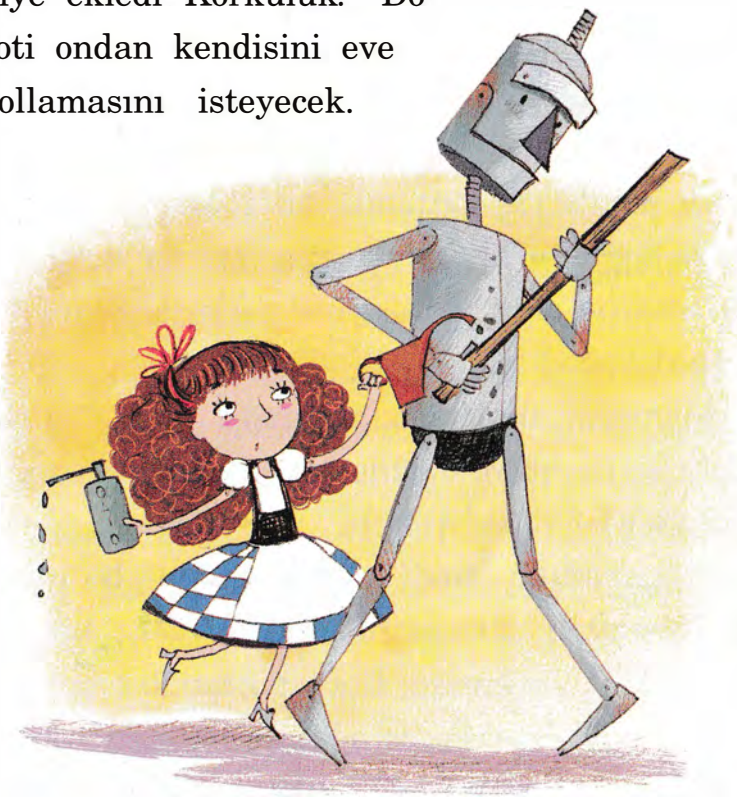
"Kulübemde yağdanlık var. Onu getir ve tüm eklemlerimi güzelce yağla, olur mu? Bir yıl önce bir sağanak yağmura yakalanmıştım. Yanımda sürekli taşımam gereken yağdanlığımı ise evde unutmuştum. Bu yüzden tüm eklemlerim paslandı ve hareket edemez hale geldim!"

"Ah, zavallıcık!" diye haykırdı küçük kız ve hemen kulübeye koşup yağdanlığı getirdi. Teneke Adam'ın tüm eklemlerini yağladı. Adamcağız nihayet yeniden hareket edebilmeye başlayınca, onca zamandır havada tuttuğu baltasını bir kenara yaslayıp derin bir oh çekti. "Çok şükür! Siz olmasaydınız halim ne olurdu kim bilir! Peki nereye gidiyorsunuz? Bu ormanlardan geçip de

yolunu kaybetmeyene az rastlanır."

"Zümrüt Şehir'e giden sarı taşlı yolu takip ediyoruz," diye açıkladı Doroti.

"Oz Büyücüsü orada yaşıyor," diye ekledi Korkuluk. "Doroti ondan kendisini eve yollamasını isteyecek.

Bunu neden istediğini hiç anlamıyorum aslında, çünkü anlattığına göre evi öylesine gri ve sıkıcı bir yerdeymiş ki!"

"Aklın olmadığı için anlamıyorsun. Herkesin kalbi doğduğu yerde atar," diye açıkladı küçük kız.

"Ah, tabii bir kalbe sahip olacak kadar şanslıysa!" dedi Teneke Adam iç çekerek ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Doroti aceleyle davranıp önlüğünün kenarıyla gözyaşlarını kuruladı: "Ağlama ne olur, yoksa yine paslanacaksın! Bu gözyaşları neden?"

"Hikayemi dinlersen anlarsın," dedi Teneke Adam ve Doroti'ye o güne dek duyduğu en acıklı hikayelerden birini anlattı.

Bir zamanlar, şimdi tenedeken olan bu adam bir Kıtırcık'tı. Evlenmek istediği genç bir kız vardı. Ama Doğunun Kötü Cadısı bu evliliğe engel olmak istemiş ve adamın baltasına büyü yapmıştı. Balta bir anda adamcağıza saldırınca,

o da çare olarak bir demirciye kendini yeniden yaptırmış, bedeninin her parçası metalden oluşturulmuştu.

"Cadı'yı yendiğimi sanıyordum," diye anlattı korkunç hikayesinin sonunu Teneke Adam, "ama o kötü Cadı göğsümü açıp da demirci yenisini yapmak zorunda kaldığında içinde kalbimin olmadığını fark ettim. Ah! Kalbimle birlikte sevdiğim kıza duyduğum aşk da yok olup gitmişti!"

Doroti iki kocaman gözyaşını sildikten sonra Teneke Adam sözlerine devam etti:

"İnsanın kalbinden daha değerli ne var ki şu dünyada! Bir kalbim olması için neler vermezdim!"

"Bence akıl daha önemli, çünkü akılsız biri kalbi olsa bile onunla ne yapacağını bilemez. O yüzden ben Oz Büyücüsü'ne bana birazcık akıl vermesi için gidiyorum," diyerek araya girdi Korkuluk. "Kalbin olmasını istiyorsan neden bizimle gelmiyorsun? Büyücü sana verir yeni bir tane."

Böylece Teneke Adam da, tüm eklemleri bir bir yağlandıktan sonra, içindeki umut ve hayalle Oz Büyücüsü'nün şehrine giden sarı taşlı yola ilk adımlarını attı.

Yol giderek bozulmaya, taşları seçmek zorlaşmaya başlamıştı. Orman giderek sıklaşmış, bitkilerin arasından geçmek epey güç bir hale gelmişti. Öyle ki Teneke Adam yer yer baltasıyla yolu açmak zorunda kalıyordu.

Doroti tam da endişeyle "Umarım bu ağaçların arasında yırtıcı hayvanlar saklanmıyordur!" demişti ki bir aslan yollarına fırladı ve bir pençe darbesiyle Korkuluk'u yere devirdi. Toto büyük bir cesaretle öne atılıp havlayarak onu korumaya çalıştı. Aslan kocaman ağzını açmış minik köpeği bir lokmada yutmaya hazırlanmıştı ki Doroti elini kaldırıp bağırdı:

"Sakın Totoma zarar vereyim deme! Şu kocaman halinle minnacık bir hayvanın üstüne geldiğin için utanmalısın! Ödleğin tekisin sen, busun işte!"

Birdenbire kimsenin beklemediği bir şey oldu. Aslan hıçkırarak ağlamaya başladı. "Biliyorum, ben ödleğin tekiyim. Her zaman da öyleydim, ne yapayım?"

Sonra da, herkesin onu ormanın kralı olarak kabul etmesine rağmen ne zaman bir insan ya da hayvanla karşılaşsa kalbinin korkudan deli gibi

çarptığını itiraf etti. Ama neyse ki bir kükremesiyle kim olursa kaçırmayı başarıyordu; böylece bir tavşan gördüğünde bile korkudan titrediği halde kimse onun karşısına çıkmaya cesaret edemiyordu.

Tüm bunları anlatırken arada bir gözlerinde biriken yaşları kuyruğunun ucundaki bir tutam tüyle siliyordu.

"Bu iş böyle olmaz!" dedi küçük kız başını iki yana sallayarak. "Hayvanların kralı koca bir ödlek olmamalı!"

"Bence de. Bu beni çok mutsuz ediyor!" dedi Aslan iç çekerek.

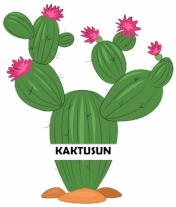
"Neden bizimle gelmiyorsun? Oz Büyücüsü'ne gidiyoruz. O sana da biraz cesaret verebilir kesinlikle!" dedi Korkuluk. Aklı olmayan birine göre sık sık böyle iyi fikirler üretirdi.

"Evet, sen de gel, böyle ağladığını görünce çok üzülüyorum!" dedi Teneke Adam. Kalbi olmayan birine göre sürekli duygulanıyor, yürürken iste-

meden bir böcek bile ezse hıçkırıklara boğuluyordu.

Doroti, Teneke Adam'ın gözyaşlarını paslanmasın diye önlüğünün ucuyla hemen sildi. O sırada Teneke Adam, "Kimseye kabalık ya da zorbalık etmemek için çok dikkatli olmalıyım, çünkü benim sizinki gibi bana yol gösteren bir kalbim yok!" diyordu.

Aslan memnuniyetle gruba katıldı. Her ne kadar ödleğin teki olsa da, iyi arkadaş olduğu Doroti ve minik köpeği için hayatını tehlikeye atmaktan çekinmiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
SÜRPRİZLERLE DOLU BİR YOLCULUK

GÜNLERCE YÜRÜDÜLER. Geceleri ise genellikle ormanın kuytularında kamp yapıyorlardı. Teneke Adam baltasıyla birkaç dal kesip ateş yakıyor, Doroti ısınırken Aslan nöbet tutuyor, etrafı kolaçan ediyordu. Doroti'nin midesine doğru düzgün bir şeyler girsin diye geyik ya da tavşan yakalamayı da teklif etmişti, ama Teneke Adam ona yalvarmıştı: "Eğer zavallı bir geyiği yakalarsan ağlamaktan mahvolurum, lütfen yapma!"

Bunun üzerine Korkuluk, küçük kız için ormanda meyve ve yemiş toplamaya karar vermişti. Bir yandan da söyleniyordu: "Yemek yemek ve uyumak zorunda olmak ne zor! Ben samandan yapılma olduğum için buna ihtiyacım yok, dostumuz

Teneke Adam'ın da öyle. Ama sanırım aklın olunca bazı sıkıntılara da katlanmayı beceriyorsun."

Günün birinde kendilerini derin bir çukurun karşısında buldular, sarı taşlı yol uçurumdan sonra devam ediyordu.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Doroti ümitsizlikle.

"Uçmayı da bilmiyoruz ki," dedi Korkuluk.

"Eğer üstünden uzun bir atlayış gerçekleştiremezsek burada kalırız."

Bunun üzerine, tir tir titreyen Aslan herkesi tek tek sırtına alarak karşı tarafa zıplamayı önerdi.

"Önce beni götür!" dedi Korkuluk. "Çünkü eğer başaramazsan Doroti ve Toto fena halde yaralanabilir, Teneke Adam ise kayalara çarparsa parçalanabilir. Ama bana bir şey olmaz, çünkü samandan yapılmışım."

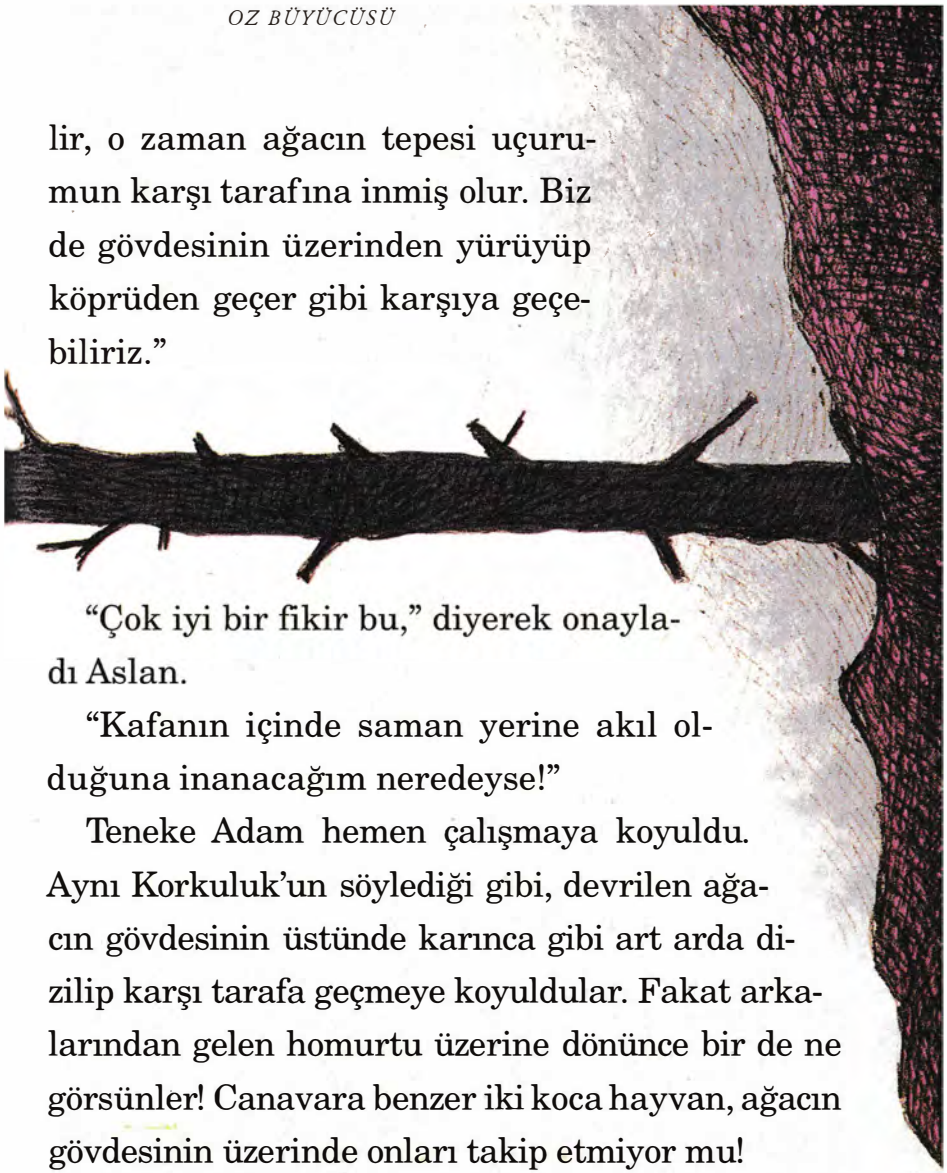
Aslan düşmekten ölesiye korkuyordu, ama Korkuluk'u sırtına alıp bir güzel sıçradı ve kolayca uçurumdan öte yana geçiverdi. Sonra geri döndü ve herkesi tek tek karşı yakaya taşıdı. Sonunda nefes nefese kalmıştı.

Ne yazık ki kısa bir süre sonra daha da geniş bir uçurumla karşılaştılar.

"Bunu sıçrayarak aşmam imkansız!" diye inledi umutsuzlukla Aslan.

"Şu büyük ağacı görüyor musunuz?" diye sordu Korkuluk. "Teneke Adam baltasıyla onu devirebi-

lir, o zaman ağacın tepesi uçurumun karşı tarafına inmiş olur. Biz de gövdesinin üzerinden yürüyüp köprüden geçer gibi karşıya geçebiliriz."

"Çok iyi bir fikir bu," diyerek onayladı Aslan.

"Kafanın içinde saman yerine akıl olduğuna inanacağım neredeyse!"

Teneke Adam hemen çalışmaya koyuldu. Aynı Korkuluk'un söylediği gibi, devrilen ağacın gövdesinin üstünde karınca gibi art arda dizilip karşı tarafa geçmeye koyuldular. Fakat arkalarından gelen homurtu üzerine dönünce bir de ne görsünler! Canavara benzer iki koca hayvan, ağacın gövdesinin üzerinde onları takip etmiyor mu!

"Tamaruk bunlar!" diye haykırdı ödlek Aslan tir tir titreyerek.

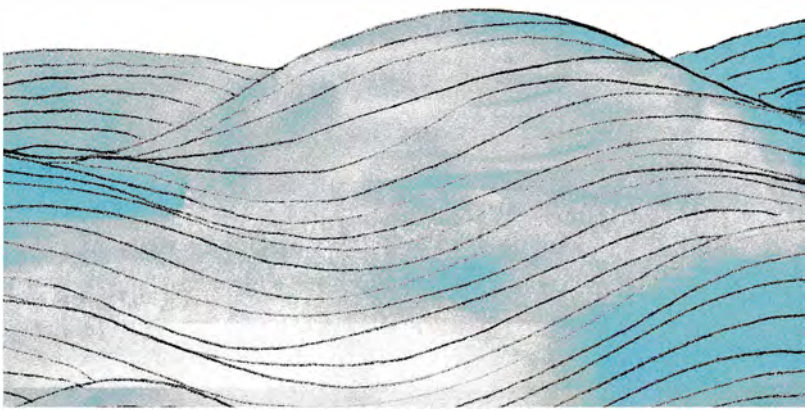
Tamaruklar korkunç görünümlü, dev gibi hayvanlardı. Bedenleri ayı, yüzleri kaplandı ve sadece Oz Krallığı'nda yaşarlardı.

Doroti ve arkadaşları koşarak uçurumun karşısına ulaştılar ama Tamaruklar da peşlerindeydi.

"Kaybolduk!" dedi Aslan, Doroti'ye. "Arkama geç, hayatım pahasına da olsa seni koruyacağım!"

O sırada bir şeyler düşünmeye çalışan Korkuluk, Teneke Adam'a seslendi: "Ağacın uçurumun kenarına dayanan tepesini kes hemen!"

Teneke Adam hemen baltasına davranıp ağacı kesince iki Tamaruk uçurumdan aşağı düştüler.

Ama sorunları sona ermemişti. Ormandan çıkar çıkmaz karşılarında bir nehir belirdi. Sarı taşlı yol, nehrin diğer yakasında devam ediyordu. Yol kıvrılarak canlı ve yeşil bir ülkeye doğru uzanıyordu. Ama böylesine geniş bir nehri nasıl geçeceklerdi?

Korkuluk, Teneke Adam'a ağaç gövdelerinden ve dallardan güzel bir sal yapmayı teklif etti.

Salın inşası tüm günlerini aldı, ama kahramanlarımız sonunda yeni yaptıkları sala binip, kürek yerine kullandıkları kocaman bir direkle karşı kıyıya

ulaşmak için yola çıktılar.

Fakat akıntı çok güçlüydü ve onları giderek sarı taşlı yoldan uzaklara götürüyordu.

"Başımıza gelenler!" dedi Teneke Adam. "Akıntı bizi Batının Kötü Cadısı'nın ülkesine götürüyor, bizi köleleri yapacak!"

"O zaman asla bir akla kavuşamam!" diyerek iç çekti Korkuluk ve küreğe öyle bir asıldı ki küreğin ucu nehrin çamurlu dibine saplanıp kaldı. Onu çıkarmayı başaramadan akıntı salı savuruverdi ve zavallı samandan adam, küreğin ucunda takılı halde akıntının ortasında kalıverdi.

"Ah, zavallı ben! Şimdi Doroti'nin beni bulduğundan daha beter bir haldeyim: Yine bir sopanın ucuna takılıyım. Nehrin ortasındaki bir korkuluk hiçbir işe yaramaz ki! Elveda dostlarım!" diye seslendi hızla uzaklaşan arkadaşlarına. Zavallıcıklar ona doğru umutsuzca ellerini, kollarını, pençelerini sallayabiliyorlardı sadece.

"Onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıyız! Sıkı

tutunun kuyruğuma!" diye haykırdı Aslan ve korkudan titreyerek suya atlayıp yüzmeye koyuldu. Beraberinde salı da kıyının karşı tarafına çekiyordu.

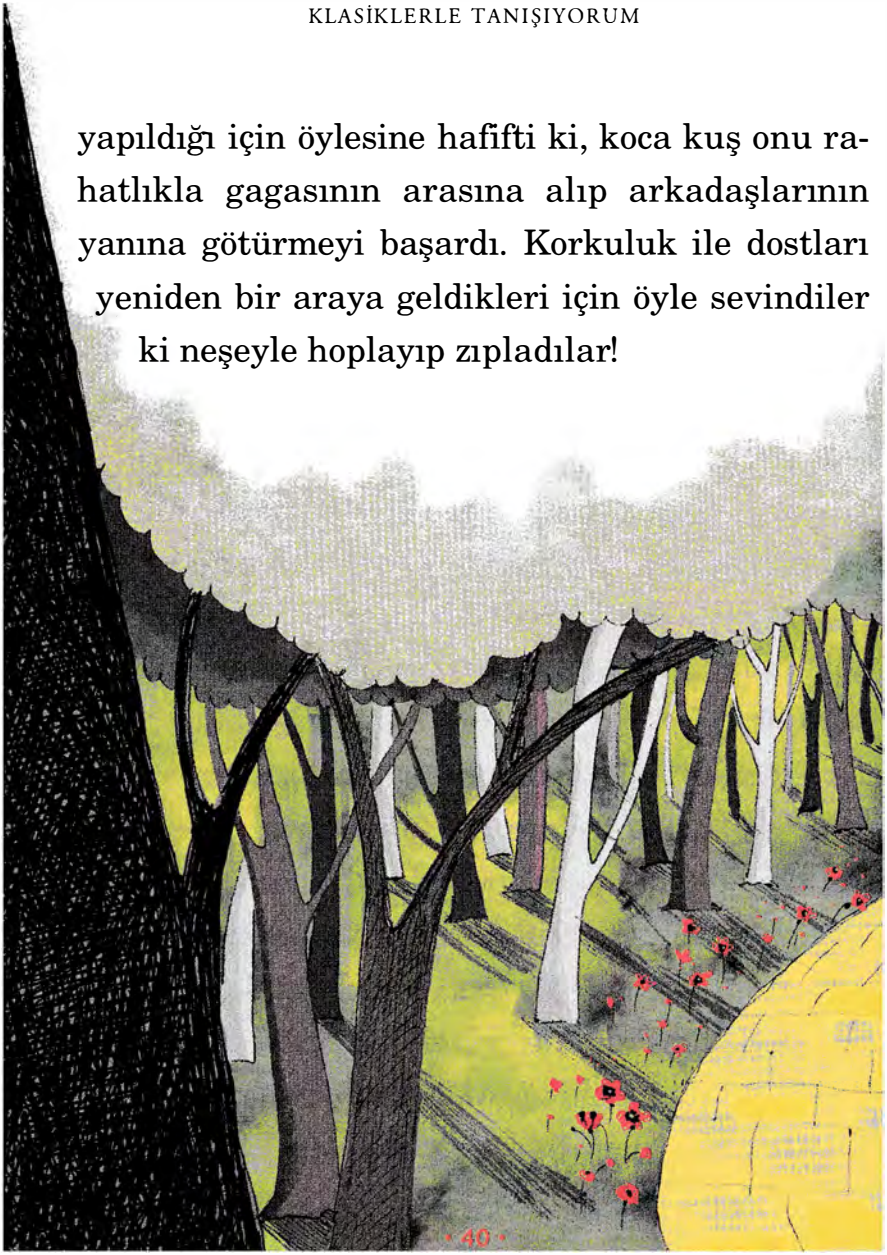
Fakat akıntı onları sarı taşlı yoldan epey uzaklaştırmıştı. Bunun üzerine, Zümrüt Şehir'e giden yolu bulana dek nehir kıyısını takip etmeye karar verdiler.

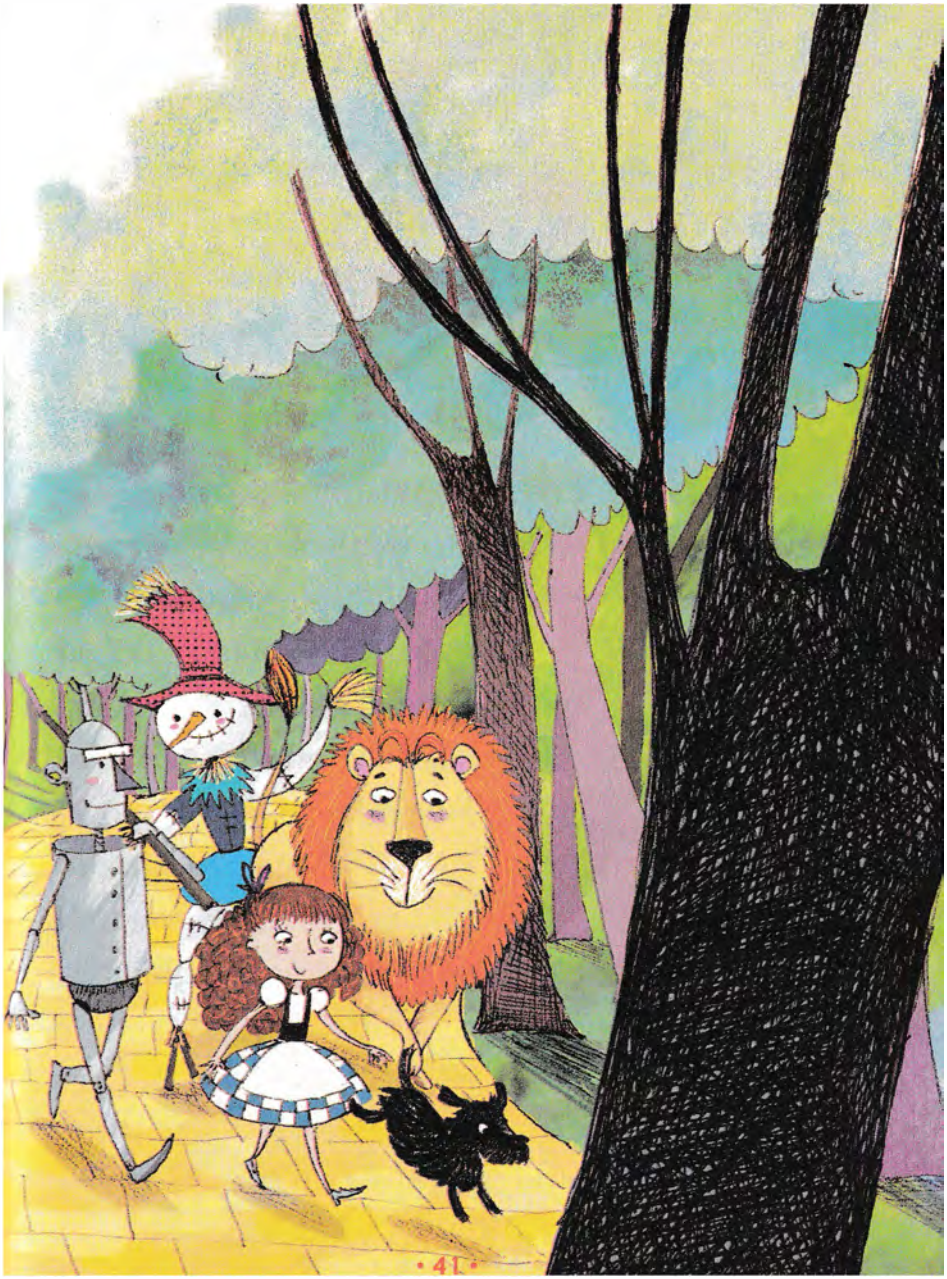
Birdenbire, Toto dikkatlerini çekmek için havlamaya başladı. Korkuluk'un nehrin ortasında kaldığı noktadan geçiyorlardı.

"Onu nasıl kurtarabiliriz?" diye sordu Doroti.

O sırada, şans bu ya, bir leylek yanlarına yaklaştı ve kim olduklarını, nereye gittiklerini sordu. Sorunun ne olduğunu öğrenince uçarak gidip Korkuluk'u kurtarmayı teklif etti. Samandan

yapıldığı için öylesine hafifti ki, koca kuş onu rahatlıkla gagasının arasına alıp arkadaşlarının yanına götürmeyi başardı. Korkuluk ile dostları yeniden bir araya geldikleri için öyle sevindiler ki neşeyle hoplayıp zıpladılar!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KIRMIZI TARLA, YEŞİL ŞEHİR

SARI TAŞLI YOLU yeniden bulunca, çiçekler, meyve ağaçları ve kırmızı gelincik tarlaları arasında mutlulukla yürümeye koyuldular. Yol ilerledikçe diğer çiçekler giderek azaldı, gelincikler sıklaştı ve sonunda kendilerini neredeyse kıpkırmızı bir tarlanın önünde buldular.

"Ne kadar güzel!" diye haykırdı Doroti, rüzgarla dalgalanan kırmızı çiçeklerden büyülenmiş bir halde. Ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyordu tabii. "Ne harika çiçekler!" diyordu durmadan. Uyutucu güçlerinin olduğunun farkında bile değildi.

Aslında herkes bilir ama Doroti bilmiyordu işte: Çok sayıda gelincik bir araya gelince öyle keskin bir koku yayar ki onu içine çeken uyuyakalır ve belki de sonsuza dek uyanmaz. Doroti'nin gözleri kapanmaya başladı. Toto çoktan kollarının arasında kıvrılmış uyuyor, Aslan ise esniyordu. Sadece Korkuluk ve Teneke Adam kokudan etkilenmemişlerdi. Böylece, küçük kızı ve köpeğini kucaklarında taşımaya karar verdiler.

Korkuluk, Aslan'a "Tarladan koşarak geçmelisin! Sen de uyursan seni kurtaramayız çünkü çok ağırsın!" dedi.

Aslan birazcık koşmaya çalıştı ama tam tarladan çıkmak üzereyken devrilip uyuyakaldı.

Korkuluk ve Teneke Adam onu bulduklarında başlarını üzüntüyle iki yana salladılar: "Yazık, onun için hiçbir şey yapamayız!" dediler.

"Ağlama yoksa paslanırsın!" diye uyardı onu Korkuluk; o sırada Teneke Adam'ın gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü bile.

Sonra Doroti ile Toto'yu tarladan çıkarıp yere yatırdılar ve temiz havada kendine gelmesini beklemeye koyuldular. O sırada, korku içinde bir farecik koşarak yanlarından

geçti. Peşinde vahşi bir kedi vardı. Teneke Adam, bu kendini koruyamayacak kadar minik hayvana acıdı ve onu kovalayan kediyi bir güzel korkutup kaçırdı. Şans o ki, kurtardığı minik fare tarla farelerinin kraliçesiydi. Kendisine yapılan iyiliğin karşılığını ödemek istedi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu farecik.

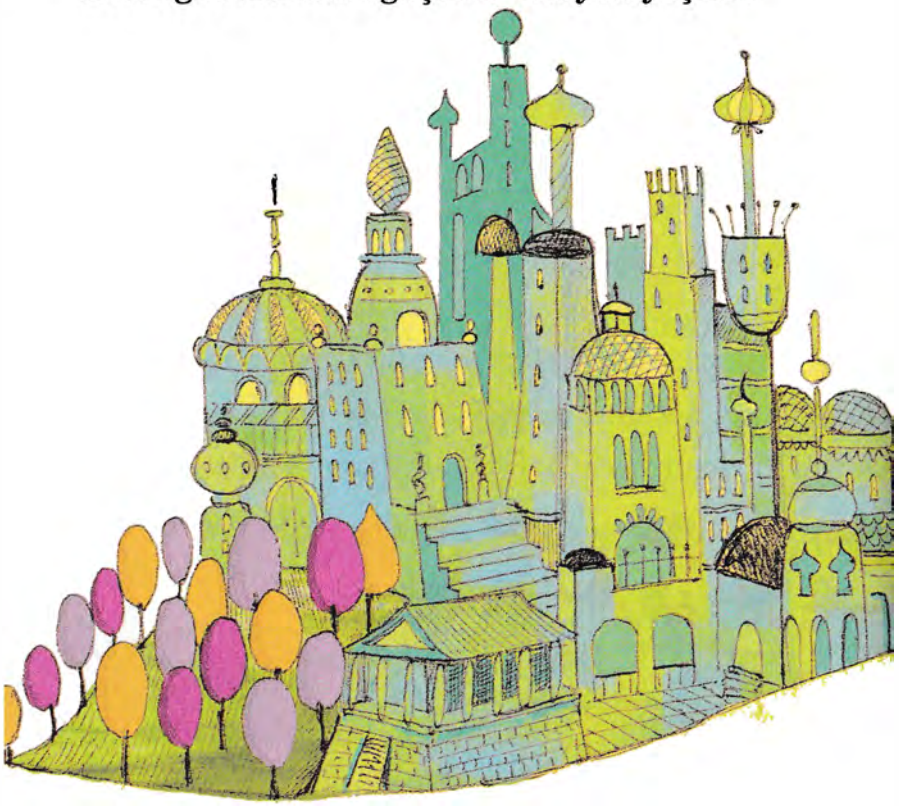
"Dostumuz Aslan'ı kurtarmamıza yardım edebilirsin!" dedi Korkuluk. Aklına mükemmel bir fikir gelmişti.

Korkuluk, önce Teneke Adam'a tekerlekli bir tahta araba yaptırdı, sonra farelerin kraliçesinden tüm halkını çağırmasını istedi. Tarla fareleri minikti, ama o kadar çoktular ki bir araya gelip güçlerini birleştirince Aslan'ı arabaya yüklemeyi ve onu tarlanın dışına, fena kokulu gelincikler-

den uzağa taşımayı başardılar.

Böylece Aslan uzun ve ağır uykusundan uyandığında kendini diğer arkadaşlarıyla beraber Oz Büyücüsü'nün şehrine seyahat ederken buldu. Şehir ufukta yeşil bir zümrüt gibi parlıyordu. Kıtırcıklar'ın ülkesinde her şey maviydi; oysa Oz Krallığı evlerden ağaçlara dek yemyeşildi.

Nihayet Zümrüt Şehir'in surlarına ulaştılar. Şehir pırıl pırıl parlıyor, gökyüzüne açık yeşil bir ışıltı saçıyordu. İşte, sarı taşlı yolun sonu da görünmüştü, zümrütlerle süslü kocaman bir giriş kapısıyla sonlanıyordu.

Bıyıkları yosun yeşili bir muhafız kapıyı açtı. Oz Büyücüsü ile görüşmek istediklerini duyunca şaşırdı:

"Büyücümüz yıllardır kimseyi huzuruna kabul etmiyor, ama sizin için soracağım," dedi.

Sonra onlara kulaklara kilitlenen yeşil gözlüklerden verdi. “Sakın ha çıkarmayın bunları gözlerinizden!” diye de ekledi. “Yoksa Zümrüt Şehir’in ışıltısı sizi kör eder!”

Oz Büyücüsü önce onları kabul etmek istemedi, ancak sonra küçük kızın cadılardan birini öldür-

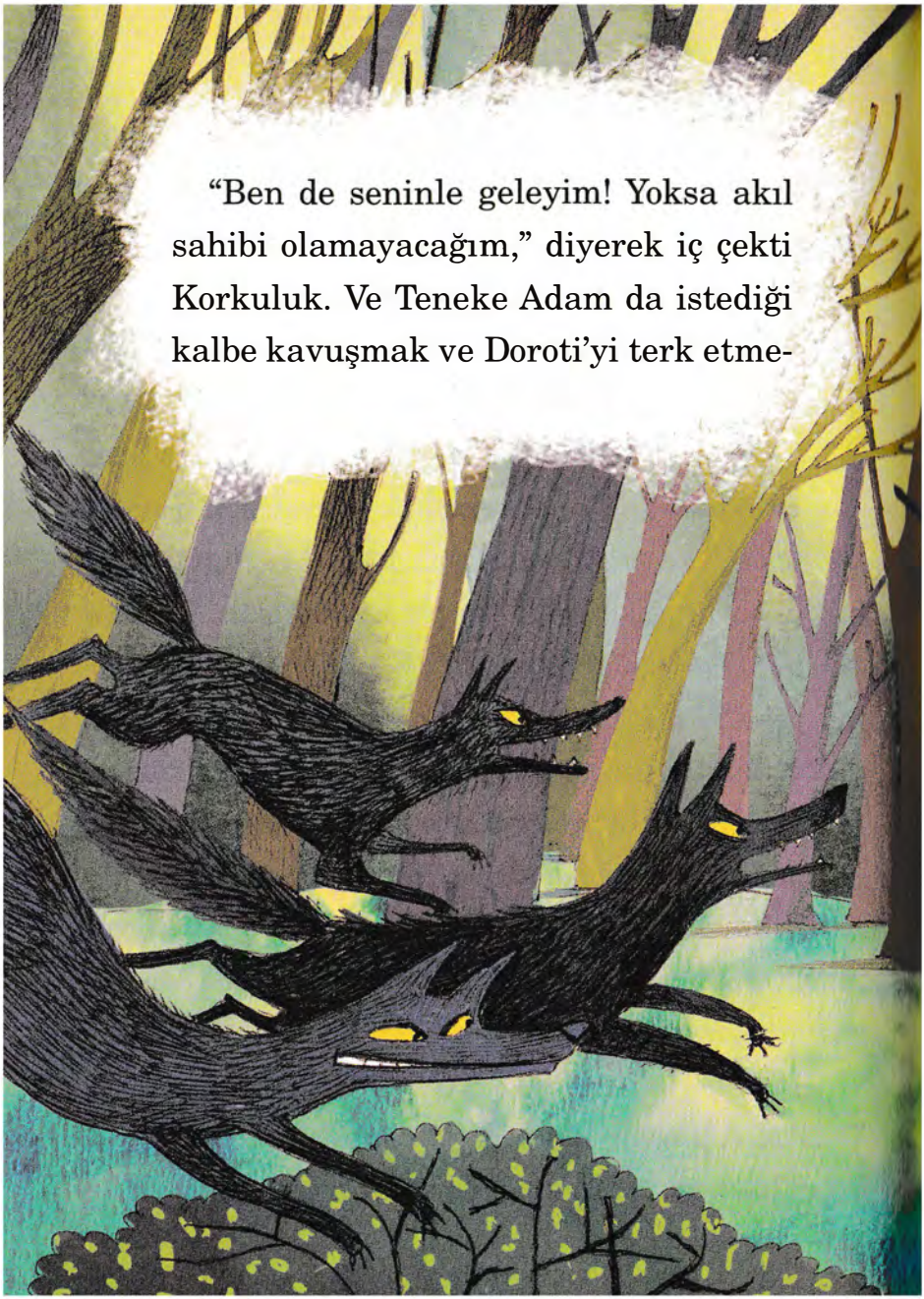
düğünü ve alnında sihirli bir öpücük taşıdığını öğrenince kararını değiştirdi. Ama her birini tek tek görecekti.

Kendini şöyle tanıttı: "Ben Büyük ve Güçlü Oz! Kimsin sen ve neden beni görmek istedin?"

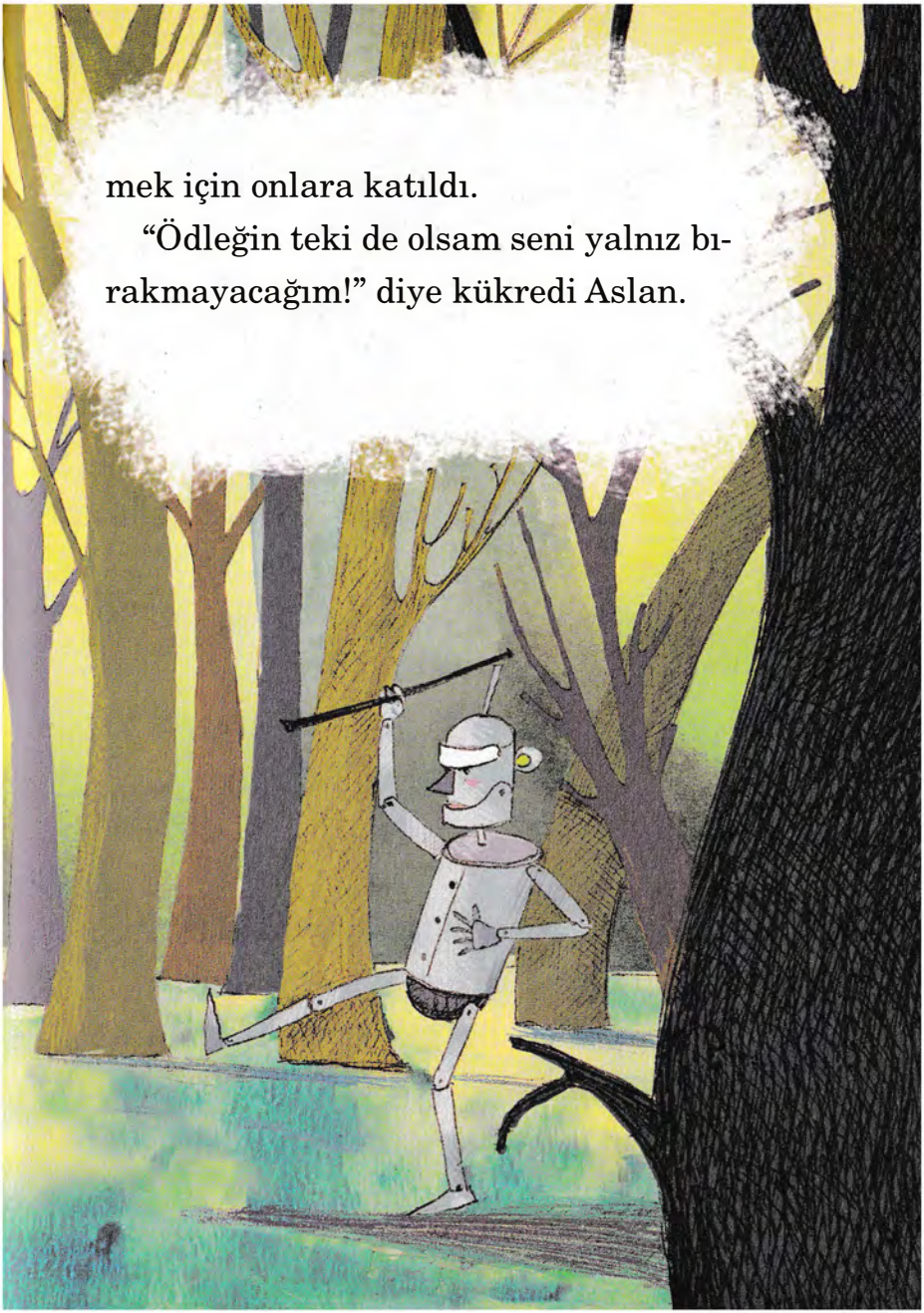
Fakat Doroti Oz Büyücüsü'ne baktığında gövdesi olmayan kocaman bir kafa görmüştü. Korkuluk ise, onun açık yeşil saçlı muhteşem güzellikte bir hanımefendi olduğunu söylüyordu. Teneke Adam'a göre Oz korkunç, vahşi bir hayvandı; Aslan ise onu bir alev topu olarak görmüştü.

"Ne büyük bir büyücü!" diye düşündüler; bunca farklı ve tuhaf biçimlerde görünebilmesine hayran kalmışlardı. Ama bu arada kimsenin dileği yerine getirilmemişti. Oz Büyücüsü, her birine istediğini ancak Batının Cadısı'nı öldürürse verebileceğini söylemişti.

"Başıma kötü şeyler gelecek!" diye ağlıyordu Doroti. "Aileme kavuşmak istiyorum, ne yapayım? En iyisi gidip şu kötü Cadı'yı bulmalı!"

"Ben de seninle geleyim! Yoksa akıl sahibi olamayacağım," diyerek iç çekti Korkuluk. Ve Teneke Adam da istediği kalbe kavuşmak ve Doroti'yi terk etme-

mek için onlara katıldı.

"Ödleğin teki de olsam seni yalnız bırakmayacağım!" diye kükredi Aslan.

BEŞİNCİ BÖLÜM
BATININ KÖTÜ CADISI

BÖYLECE, epey hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş bir halde yeniden yola koyuldular.

Artık izleyecekleri bir yol yoktu. Batının Kötü Cadısı'nın kendine köle ettiği Kırpışlar Şehri'ni bulmak için güneşin battığı yere gitmeleri gerekiyordu.

Batıya doğru ilerledikçe çevre tehnalaşıyor, giderek kasvet çöküyordu. Dallarla ve çalılarla dolu yolda kaybolmak öyle kolaydı ki. Bir süre sonra hangi yöne gideceklerini kestiremez olmuşlardı. Doroti iç çekti:

"Şu Cadı'nın şatosunu bulmak kolay olmayacak. Kim bilir ne çok zaman harcayacağız!"

Aslında yanıldığının ve şatoya ne kadar yakın olduklarının farkında değildi. Cadı, dürbün gibi

güçlü tek gözüyle krallığının sınırlarını geçer geçmez onları görmüştü. Hemen bir ıslık çalmış ve vahşi bir kurt sürüsünü huzuruna çağırmıştı.

"Haydi gidin ve onları püskürtün!" diye emretti onlara.

Doroti onlara doğru koşan kurt sürüsünü görünce korkuyla çığlık attı. Ama Teneke Adam "Arkama geçin, bu benim savaşım!" dedi. Ve baltasıyla hepsini tek tek savuşturdu.

Cadı tek gözüyle kurtların başına geleni görünce bu defa iki ıslık çaldı ve gökyüzü kara kargalarla dolup karardı.

"Haydi gidin, gözlerini oyun bu yabancıların!" diye haykırdı yaşlı kadın.

"Bu benim savaşım!" dedi Korkuluk kargaların yaklaştığını görünce. Kargalar onu görünce önce ürktüler, ama sonra sadece bir kukla olduğunu düşünüp onu gagalamak için yaklaştılar. Korku-

luk her kargayı boynundan yakalayıp fırlatıp attı.

Öfkeden kuduran Cadı bu kez üç ıslık çaldı. Çağrısı üzerine siyah arılardan oluşan kara bir bulut geldi. Cadı son sesiyle bağırdı: "Haydi gidin ve iğnelerinizle sokun şu yabancıları!"

Korkuluk, Teneke Adam'a seslendi: "Haydi acele et; Doroti, Toto ve Aslan'ı arıların iğnelerinden korumamız lazım! İçimdeki samanı boşalt hemen ve üstlerini ört."

Hemen harekete geçtiler. Arılar gelip de Teneke Adam'dan başka sokacak kimseyi bulamayınca iğnelerini onun sert metal bedenine batırmaya çalıştılar ve başarısızlığa uğradılar.

Cadı gözlerine inanamıyordu. (Gerçi tek bir gözü vardı!) Uçan Maymunları çağırmak için si-

hirli şapkasına başvurmaktan başka çaresi kalmamıştı. Maymunlar şapkaya sahip olan kimse, üç defa onun yardımına gidiyorlardı. Fakat Cadı değerli taşlarla süslü altın şapkayı önceden iki defa kullanmıştı. Şapkasına son kez dokundu ve önce bir ayağını sonra diğerini kaldırıp haykırdı: "Eppe, leppe, peppe! Lillo, lollo, lullo! Zirizim, zirizom, ziribum!"

Gökyüzü karardı ve kanat çırpışlarıyla doldu: Uçan Maymunlar gelmişti! Cadı onlardan da yabancıları yok etmelerini istedi. Ama Aslan'a dokunmalarını istemiyordu, çünkü

onu hizmetine alıp arabasını çektirmek için kullanacaktı.

"Emirlerin son defa yerine getirilecek!" dedi maymunların başı ve kanatlı korkunç maymunlar büyük sürüler halinde havalandılar.

Birkaç maymun Teneke Adam'ı yakaladı ve onu havada uçurduktan sonra sivri kayaların üstüne attı. Zavallıcık bin parçaya bölündü.

Bazı maymunlar da Korkuluk'u yakaladılar, uzun parmaklarıyla içindeki tüm samanı boşlattılar -oysa arkadaşları yeni doldurmuştu- ve giysileri ile şapkasını bir ağacın tepesine attılar.

Diğerleri ise, Aslan'ın üstüne hareket etmesini imkansızlaştıran sık bir ağ attılar. Sonra onu derdest edip uçarak şatoya götürdüler ve bir kafesin içine tıktılar.

Doroti, sevgili Toto'yu göğsüne bastırıp umutsuzlukla arkadaşlarının başına gelen felaketleri izlemişti. Sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Maymunların başı yaklaştığında küçük kızın

alnında iyi Cadı'nın öpücük izini gördü ve korkuyla kalakaldı.

"Ona kötülük yapamayız!" dedi. "Bu kız iyi güçler tarafından korunuyor. İyilik, kötülükten daha güçlüdür. Onu sadece şatoya götürebiliriz."

Maymunlar, Doroti ve Toto'yu götürüp Batının Kötü Cadısı'na teslim ettiler. Cadı küçük kızın alındaki öpücüğü görünce öfkelendi. Bu işaret onun da kıza zarar veremeyeceği anlamına geliyordu. Üstüne bir de küçük kızın ayağındaki Doğunun Kötü Cadısı'nın gümüş ayakkabılarını görünce iyice hiddetlendi. Fakat kısa sürede Doroti'nin bu gücün farkında olmadığını anlayınca şöyle düşündü: "Pekala, tamam, onu bırada hizmetçim olarak tutarım ve fırsatını yakaladığım anda ayakkabıları ayağından alırım!"

Doroti ve Aslan, Cadı'nın hizmetinde çok zorlu ve üzücü günler geçirmeye başladılar. Kötü Cadı ayakkabılarını çalmak için Doroti'yi izleyip duruyordu, ama Doroti ayakkabılarıyla öylesine gurur

duyuyordu ki banyo yaparken ve uyurken hariç onları asla ayaklarından çıkarmıyordu. Cadı ise, nedendir bilinmez, karanlıktan ve sudan korkuyor, bu iki şeyden uzak duruyordu.

Bir gün Cadı'nın aklına bir hile geldi: Mutfağın girişine bir engel koydu ve onu sihirle görünmez hale getirdi. Doroti engele takılıp düşünce ayakkabılardan biri ayağından fırladı. Cadı hemen hareket geçip ayakkabıyı kaptı ve kemikli ayaklarından birine geçirdi.

"Hemen onu geri ver bana!" diye haykırdı Doroti öfkeyle.

"Tabii ki vermeyeceğim! Hatta önünde sonunda diğerini de alacağım senden!" diye kıkırdadı yaşlı kötü kadın. Korkunç tek gözü, alnının ortasında parıl parıl parlıyordu.

Doroti bu sözler üzerine öyle sinirlendi ki yerleri silmek için hazırladığı bir kova suyu hiç tereddüt etmeden Cadı'nın göğsüne boca ediverdi.

Batının Kötü Cadısı korkunç bir çığlık kopardı ve

Doroti'nin şaşkın bakışları altında yavaş yavaş erimeye başladı. Bir yandan da söyleniyordu: "Bak, ne yaptın! Suyun beni yok ettiğini bilmiyor musun?"

Küçük kız şaşkınlıkla başını hayır anlamında iki yana salladı.

Birkaç dakika içinde kötü cadıdan geriye çamurlu bir su birikintisinden başka şey kalmamıştı. Doroti önce suyu süpürdü, sonra da ayakkabısını geri aldı. Ardından Aslan'ı serbest bıraktı ve yüzyıllardır köle olan Kırpışlar halkını çağırıp artık özgür olduklarını ilan etti.

Sarı Kırpışlar, tıpkı mavi Kıtırcıklar gibi, Doroti'ye öylesine minnettar kalmışlardı ki ne dilerse yapacaklarını söylediler.

"Ah, keşke dostlarımız Teneke Adam ve Korkuluk için bir şeyler yapabilseydiniz!" dedi iç çekerek Doroti.

"Keşke," dedi Aslan. "Onları aramızda görmeyi öyle çok isterdik ki!"

Neyse ki Kırpışlar arasında usta terziler ve de-

mirciler vardı. Teneke Adam'ın dağılmış parçalarını topladılar, günlerce çalışıp çabaladılar. Parçaları dövdüler, büktüler, lehimlediler ve cilaladılar; ta ki eski haline gelene dek. Teneke Adam kendine gelir gelmez mutluluk ve heyecanla ağlamaya başladı, Doroti hemen atılıp gözyaşlarını sildi. Bir yandan da mırıldanıyordu: "Ah, yapma ama böyle. Lütfen, eklem yerlerin paslanacak!"

Yeni bir balta verilir verilmez Teneke Adam, tepesinde Korkuluk'un giysileri ve şapkaları asılı olan o dev ağacı yere indirdi. Doroti giysilerin içini samanla doldurdu ve Korkuluk içi dolar dolmaz konuşmaya başladı. İlk sözleri şunlar oldu: "Teşekkürler!" İkinci ve üçüncü sözleri de aynıydı.

Toto herkesi kutladı ve beş arkadaş Zümrüt Şehir'e dönmeye karar verdiler. Oz Büyücüsü'nün sözünü tutmasının zamanı gelmişti artık.

Acele etmeleri gerekiyordu ve ormanda kaybolmanın ne kadar kolay olduğunun farkındaydılar. Cadı'nın sihirli altın şapkası artık Doroti'de

olduğu için Uçan Maymunları çağırmaya karar verdiler.

Şapkanın içinde maymunları çağırmak için gerekli talimatlar yazılıydı. Doroti önce onları okudu, sonra da şapkasına dokunup önce bir ayağını sonra diğerini kaldırıp şöyle dedi: "Eppe, leppe, peppe! Lillo, lollo, lullo! Zirizir, zirizim, ziribum!"

Gökyüzü karardı ve dört bir yandan kanat çırpma sesleri yükseldi: Bu sesler Uçan Maymunlar'a aitti. Yeni sahiplerinin ilk dileğini yerine getirip Doroti ve arkadaşlarını Zümrüt Şehir'in surlarına götürdüler.

ALTINCI BÖLÜM
OZ BÜYÜCÜSÜ'NÜN AÇIKLAMALARI

DOROTİ VE ARKADAŞLARI, özel gözlükleri takıp, sağ salim döndüklerine bir türlü inanamayan Kapı Bekçisi eşliğinde Oz Büyücüsü'nün huzuruna çıktılar.

Doroti Batının Kötü Cadısı'nın eriyip yok olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyor, şimdiden yengesine ve amcasına sarılmanın hayalini kuruyordu.

Korkuluk sabırsızlıkla tekrarlayıp duruyordu: "Sonunda ben de bir akla kavuşacağım!"

"Ve ben de cesarete!" diye atıldı Aslan. Teneke Adam ise hiçbir şey söylemedi, çünkü yakında bir kalbi olacağı için çok heyecanlıydı.

Bu defa Oz Büyücüsü onları toplu halde huzuruna kabul etti.

"Bize nasıl görünecek acaba?" diye merak ediyordu hepsi. Ama kraliyet odasına girdiklerinde tahtın boş olduğunu gördüler.

O sırada odanın yeşil kubbeli tavanından bir ses yükseldi. "Ben Büyük ve Yüce Oz Büyücüsü. Benden ne istemeye geldiniz?" dedi ciddi bir tonla.

"Neredesin? Seni göremiyoruz," dedi Doroti şaşkınlıkla.

"Ben her yerdeyim, ama görünmezim!" diye gürledi ses.

"Buraya senden sözünde durmanı istemeye geldik," dedi bu defa Doroti ve ona Cadı'yı nasıl yok etmeyi başardıklarını bir bir anlattı.

"Bir sürü şey anlattın!" dedi ses. "Bunların üstünde biraz düşünmem lazım. Yarın tekrar gelin."

İşte bunu beklemiyorlardı. Onun isteğini yerine getirmek için hayatlarını tehlikeye atmışlardı ama Büyücü dileklerini gerçekleştirmiyor, hatta onları tebrik bile etmiyordu.

Korkuluk haykırdı: "Bir gün daha bekleyemeyiz!"

"Hemen sözünü tutmalısın!" diye ekledi Doroti.

Aslan öyle bir hiddetle kükredi ki Toto korkudan yana sıçradı ve çarptığı bir paravan gürültüyle yere yıkıldı.

Gürültünün geldiği yöne dönüp baktıklarında

donup kaldılar. Paravanın arkasında yaşlı başlı, ürkek bir adamcağız vardı.

Hepsinin büyük bir büyücü olduğuna inandıkları Oz, bu süklüm püklüm adamcağız mıydı yani?

Adam korkudan titreyerek büyücü olmadığını açıklayınca kendini tutamayan Doroti "Sen iki yüzlü sahtekarın birisin!" diye haykırdı.

"Ne yazık ki öyleyim! Ama lütfen bana zarar vermeyin. Hikayemi anlatmama izin verirseniz anlayacaksınız!"

Ve anlatmaya koyuldu: Oz, bir zamanlar, Kansas'tan fazla uzak olmayan bir şehirde vantrilok* olarak sirkte çalışıyordu. Bu nedenle çokça numara biliyordu; kuklalar yapar ve istediği sesi çıkararak onları konuştururdu. Bir süre sonra uçan balon ustası olmuştu, ama bir gün yanlışlıkla havalanmış ve bir türlü yere inememişti. Korkunç bir rüzgar onu tuhaf insanların yaşadığı

* Kendisi konuştuğu halde, izleyene sesin başka yerden geldiği izlenimini veren sahne sanatçısı. (e.n.)

fantastik bir ülkeye götürmüştü. Tuhaf bir şekilde gökyüzünden geldiği için herkes onun bir büyücü olduğunu düşünmüştü. O da buna ses etmemiş, böyle olduğuna inanmalarına izin vermişti. Ardından ona hayran halkla Zümrüt Şehir'i inşa etmiş ve bir şatoya kapanıp bir daha kimseye görünmemişti. Yıllarca şatosunda yaşamış, halka hükümdarlık yapmış ve büyücülerin en büyüğü olarak kabul edilmişti. Ayrıca şehrin fazla göz kamaştırıcı olduğunu bahane ederek herkese yeşil camlı gözlükler takmayı zorunlu tutmuştu.

"O gözlük camları sayesinde her yeri zümrüt yeşili görüyorlar!" diye hikayesini tamamladı sahte büyücü. Sonra sözlerine devam etti: "Tek endişem o iki kötü cadıydı. Ben hiç gücüm olmadığını biliyordum ama onlar müthiş büyüler yapabiliyorlardı. Neyse ki onlardan daha güçlü bir büyücü olduğumu sanıyorlardı ve bana hiç meydan okumadılar. Ama ben yine de korku içinde yaşıyordum. Senin evinin Doğunun Kötü Cadısı'nın tepesine

indiğini duyunca öyle mutlu oldum ki. Belki Batının Kötü Cadısı'nı da yok edersin diye ne istersen yaparım dedim."

"Sen kötü bir adamsın!" diye iç çekti Doroti hayal kırıklığıyla.

"Ah, hayır tatlım, ben iyi bir adamım, ama ne yazık ki berbat bir büyücüyüm!"

"Yani akıl sahibi olamayacak mıyım?" diye sordu umutsuzlukla Korkuluk.

"İhtiyacın olduğunu sanmıyorum, bence her gün deneyimlerinle bir şeyler öğrenebilirsin," diye yanıtladı Oz.

"Peki ya bana vereceğin cesaret?" diye kükredi Aslan.

"Senin çok cesur olduğuna eminim, tek yapman gereken kendine daha fazla güvenmek!" dedi Oz.

Ama hepsi de istediklerini elde etmezlerse çok mutsuz olacaklarını söyleyerek karşı çıktılar.

"Ya ben? Evime nasıl döneceğim?" diye sordu Doroti. O sırada Teneke Adam, ona bir kalp veril-

mesi için ısrar edip duruyordu.

Sonunda Oz bir çözüm düşüneceğine söz verdi, tabii onun bir sahtekar olduğunu kimseye söylememeleri koşuluyla. İçini çekerek, "Yarın geri gelin, sizin için ne yapabileceğime bir bakalım!" dedi.

Ertesi gün, Oz kepek, iğne ve toplu iğneleri birbirine karıştırdı ve Korkuluk'un kafasının içini bu karışımla doldurdu. Tüm o iğneler Korkuluk'u artık sivri bir zekaya sahip olacağı konusunda ikna etmişti.

"Ama şimdi bu aklı kullanmayı öğrenmen gerek!" dedi Oz.

Teneke Adam'ın göğsünde bir delik açtı ve içine kumaştan yapılma kırmızı bir kalp yerleştirdi.

"Cömert bir kalp mi bu?" diye sordu Teneke Adam ve Oz hem de çok cömert bir kalp olduğu konusunda ona güvence verdi.

Sonra Aslan'a içmesi için yeşil bir karışım uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu Aslan şüpheyle.

"İçtiğinde midende cesarete dönüşecek!" diye söz verdi Büyücü.

Aslan karışımı bir yudumda içti ve birden kendini tüm hayvanlardan daha cesur hissetti.

Üçü de mutluydular artık. Ama Doroti'yi evine yollamak hiç kolay iş değildi.

Oz günlerce düşündükten sonra şöyle dedi: "Bana bolca yeşil kumaş ve bir iğneyle iplik yollayın. Ne yapacağımızı buldum! Gökyüzünden geldik ve gökyüzü sayesinde gideceğiz!"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Doroti.

"Bir balon yapacağız ve Doroti'yi onunla evine götüreceğiz."

"Götüreceğiz mi? Yani sen de mi geliyorsun?"

"Elbette!" dedi Oz. "Bu şatoya kapanıp olmadığım biriymiş gibi davranmaktan bıktım usandım artık! Halkım büyücü olmadığımı fark ederse beni asla affetmez. Seninle evine, Kansas'a döneceğim."

Sonunda büyük gün geldi. Sıcak hava balonu nihayet hazırdı. Onu surların dışındaki açık alana çıkardılar.

"Sevgili halkım!" dedi Oz Büyücüsü. "Bulutların üstünde yaşayan büyücü erkek kardeşimi bulmak için bir yolculuğa çıkacağım. Ben yokken sizi bilge Korkuluk yönetecek, ona da benmişim gibi itaat etmenizi istiyorum!"

O sırada balonun sepetine girmişti bile. Balonsa büyük bir ateş sayesinde yükselen sıcak havayla dolmuştu. Ve elbette sıcak hava soğuk olandan daha hafif olduğundan yükselmiş, balonu iyice şi-

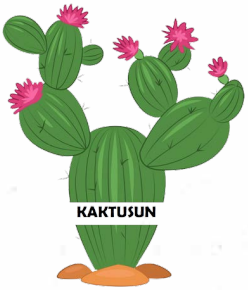
şirmişti. Yukarı doğru havalanmasına engel olan tek şey sepeti toprağa bağlayan kalın halatlardı.

Oz halatları kesmek için Doroti'nin balona binmesini bekliyordu. Ama küçük kız, bir kedinin peşinden koşarak ortadan kaybolan Toto'yu aramakla meşguldü.

Doroti, Toto'yu bulur bulmaz balona koştu. O sırada yükselmeye hazır olan balon halatları öyle zorlamıştı ki küçük kız sepete binemeden halatlar kopmuş, balon gökyüzüne yükselmeye başlamıştı.

"Geri dön, beni almak zorundasın!" diye haykırdı küçük kız umutsuzca gökyüzüne bakarak.

"Yapamam! Hoşça kal!" diye seslendi Oz üzülerek. Sonra da gökyüzündeki bulutların arasında kayboldu. Ve bir daha da geri dönmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

DOROTİ ÇOK AĞLADI ve umutsuzluğa kapıldı. Korkuluk ona bir çare bulmak için kafasını öyle çok sıktı ki birkaç iğne dışarı fırladı. Sonunda haykırdı: "Uçan Maymunlar'ı çağır, onlar seni evine götürebilir!"

"Doğru ya! Ben bunu nasıl akıl edemedim? Ancak seninki gibi kıvrak bir zeka bu çözümü bulabilirdi!" diye bağırdı küçük kız. Ve sihirli formülü uygulayarak ikinci kez

Uçan Maymunlar'ı yardıma çağırdı.

Maymunların başı, Doroti'nin ricasını dinledikten sonra "Ne yazık ki yapamayız!" dedi. "Oz'un ülkesinden çıkıp çölü geçmemize izin yok."

Doroti yeniden ağladı ve umutsuzluğa kapıldı. Hem ailesine kavuşamamıştı hem de ikinci dileğini ziyan etmişti.

Sonunda Kapı Muhafızı Korkuluk ile konuştu. Doroti'nin Güneyin Güzeller Güzeli Cadısı Glinda'ya başvurmasını önerdi.

"Çölün hemen sınırında yaşıyor," dedi Muhafız. "Belki nasıl geçebileceğini sana söyleyebilir."

Bunun üzerine Doroti yeniden yola çıkmaya

karar verdi; Glinda'yı bulacak ve ondan tavsiye alacaktı. Elbette bir kez daha dostları ona eşlik edeceklerini ve asla onu yalnız bırakmayacaklarını söylediler. Çeyreklikler'in yanına ulaşmadan önce Porselen Şehri'nden geçtiler.

Bu şehir biraz tuhaftı; içindeki her şey minnacık ve kırılgandı. Doroti, güzel ve zarif bir porselen prensesi yanında eve götürmek istedi ama prenses yalvardı: "Ah, lütfen yapma bunu, beni çok üzersin! Baksana burada ne güzel hareket ediyorum, konuşuyorum, gülüyorum. Ne zaman aramızdan birini alıp götürseler taş kesiliyor ve hayatı boyunca kıpırtısız kalıyor!"

Böylece Doroti onunla vedalaşmak zorunda kaldı. Sonra tuhaf bir ormana girdiler. Bu ormandaki ağaçların dalları bir insanın elleri kolları gibi hareket ediyordu. Teneke Adam'ın baltası olmasaydı o ormandan asla geçemezlerdi. Ağaçların dalları onları yakalayıp uzaklara savurabilirdi.

Son olarak, iyi cadı Glinda'nın yanına ulaşmadan önce, tepelerin arkasına gizlenmiş korkunç Çekiç Kafalılar tarafından engellendiler. Bu tuhaf halkın insanları kısacık boylu ve kolsuzdu; kırışık boyunlarının üstünde çekiç gibi dörtgen ve düz kafaları vardı. Ne yazık ki epey kötü insanlardı bunlar, birine saldırmak istediklerinde boyunlarını uzatıp çekiç gibi kullanabiliyorlardı.

Eğer Doroti'nin aklına Uçan Maymunlar'ı bir kez daha çağırmak gelmeseydi o tepeleri asla aşamayacaklardı.

"Eppe, leppe, peppe! Lillo, lollo, lullo! Zirizim, zirizom, ziribum!" Sihirli sözlerin ardından maymunlar uçarak geldiler ve beş arkadaşı korkunç Çekiç Kafalılar'dan kurtararak Glinda'nın pembe sarayının bahçesine indirip doğrudan huzuruna çıkardılar.

Güneyin Cadısı öyle güzeldi ki... Uzun, yumuşacık saçları, kocaman mavi gözleri ve büyüleyici bir gülüşü vardı. Upuzun beyaz bir elbise giyiyor ve çok genç görünüyordu. Oysa yüz yaşından yaşlıydı, ama bu da onun sihirlerinden biriydi işte.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim tatlım?" diye sordu iyi cadı.

"Ben evime, amcamla yengemin yanına dönmek istiyorum!"

"Tamam küçük kız," dedi bunun üzerine Glinda. "Tek yapman gereken şu: Topuklarını birbirine üç kez vuracak ve sonra da üç adım atacaksın. Ve kendini hemen evde bulacaksın. Ayağındaki gümüş ayakkabılar, seni üç adımda göz açıp ka-

payıncaya dek dünyanın her yerine götürebilir. Sahip oldukları güçlerden biri bu. Eğer bunu bilseydin eve hemen dönmüş olurdun!"

Doroti'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, sadece "Yaaa!" diyebildi.

Korkuluk da "Ama o zaman ben parlak zekama kavuşamazdım!" dedi.

"Bense kalpsiz kalırdım!" diye ekledi Teneke Adam.

"Korkunç bir ödlek olmaya devam ederdim!" diye haykırdı Aslan.

"Doğru!" dedi Doroti, arkadaşlarına tek tek sarılarak. "Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz dostlarım?"

Korkuluk onu herkesin çok sevdiği Zümrüt Şehir'e dönmeyi planlıyordu. Şehirdekiler onunla gurur duyuyor, "Dünyada samandan bir kukla tarafından yönetilen başka bir şehir daha yok!" diyorlardı.

Teneke Adam "Ben Batı topraklarına gidece-

ğim!" dedi. Kırpışlar halkı ona hayran kalmış, onu çok sevmiş ve çıktığı macera sona erince geri dönüp onları yönetmelerini istemişlerdi.

Aslan ise artık cesaretinden emin olduğu için doğal olarak ormanların kralı olmuştu.

Doroti onlara sevgiyle baktı ve "Artık hepiniz istediklerinize sahipsiniz ve mutlusunuz. Şimdi ben de dileğimi gerçekleştireceğim. Eve döneceğim ve sizi hiç unutmayacağım," dedi.

Sonra Teneke Adam'ın gözlerinden süzülen gözyaşlarını görünce haykırdı: "Ağlamaman gerek, sakın unutma bunu!" Beyaz önlüğünü çıkardı ve onu Korkuluk'a verdi, böylece Korkuluk, arkadaşı Teneke Adam'ın gözyaşlarını silebilirdi.

Doroti, Toto'yu kucağına aldı ve üç kere topuklarını birbirine vurarak haykırdı: "Beni eve götürün, Emma Yengemin yanına!"

Birdenbire hızla dönmeye başladı, öyle hızlı dönü-

yordu ki kulaklarında rüzgarın ıslık çaldığını duyabiliyordu. Sadece üç adım attı ve kendini evinin gri çayırlarında buldu. Hortum eskisini söküp götürdükten sonra yeni bir çiftlik inşa edilmişti.

Emma Yenge onu görünce sevinçle koşmaya başladı. Bir yandan da haykırıyordu: "Canım benim, nerelerden çıkıp geldin sen böyle?"

"Oz Krallığı'ndan," diye yanıtladı Doroti. "Toto da benimleydi. Eve döndüğüm için öyle mutluyum ki yengeciğim!"

YAZARLAR HAKKINDA

Lyman Frank Baum

Çocuk edebiyatının en bilinen klasiklerinden *Oz Büyücüsü*'nün yazarı Lyman Frank Baum, 1856 yılında New York'ta doğdu. Uzun yıllar gazeteci ve iş adamı olarak çalıştıktan sonra kırklı yaşlarında çocuklar için yazmaya başladı. İlk öykü derlemesi *Mother Goose in Prose* 1897'de yayımlandı. Bu eseri, yayımlandığı yılın en çok satan kitabı olan ve büyük bir başarı elde eden *Father Goose, His Book* takip etti.

Baum 1900 yılında, okurlarını cadıların, Kıtırcıklar'ın ve Kansaslı bir kızın maceralarının geçtiği büyülü bir ülkeyi anlatan *Oz Büyücüsü* ile tanıştırdı. Dorothy'nin bir korkuluk, teneke adam ve ödlek bir aslan eşliğinde evini bulma çabasını anlatan *Oz Büyücüsü* çok popüler oldu. İki yıl sonra Baum öyküsünü bir Broadway müzikaline uyarladı. Toplamda on beş Oz kitabına imza atan Baum, farklı mahlaslar kullanarak başka çocuk kitapları da kaleme almış, 1910 yılında ailesiyle birlikte Hollywood'a taşınarak eserlerini sinemaya uyarlama çalışmalarına başlamıştır.

Silvia Roncaglia

Çocukları çok seven ve eserlerinde çocukluk dönemini sıkça işleyen Silvia Roncaglia, İtalya'nın kuzeyinde, Modena'da doğdu. Uzun yıllar ilkokul öğretmenliği, çocuk dergisi editörlüğü yaptı, okullarda ve kütüphanelerde okuma alışkanlığını kazandırmayı amaçlayan çalışmalar düzenledi. *Kelebeklerin Efendisi* ve *Kutular* isimli eserleri en çok sevilen kitapları arasında yer alan ve *Sevgili Johnny Depp* isimli gençlik romanı ile Bancarellino Ödülü'ne layık görülen yazarın kırkı aşkın eseri bulunmakta.

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Dünya edebiyatının en sevilen klasikleriyle tanışmaya hazır mısın?

Tom Sawyer'ın arkadaşlarıyla yaşadığı nefes kesici maceralara tanık olacak...

Güliver'le bilinmedik topraklarda olağanüstü gezilere çıkacak...

Seksen günde tüm dünyayı nasıl gezebileceğini öğrenecek...

Alice'le birlikte Harikalar Ülkesini keşfe çıkacak...

Gerçek bir çocuk olmak isteyen Pinokyo ile hayattan dersler çıkaracak....

Heidi'yle Alpler'in eşsiz doğasında bir gezintiye çıkacak...

Pollyanna ile yaşamın olumlu yanlarını görmeye başlayacak...

Efsane denizaltı Nautilus ile keşiflerle dolu bir yolculuğa çıkacak...

Doroti, Teneke Adam, Korkuluk ve Aslan'la Oz Krallığı'nda dostluğun gücünü keşfedecek...

Fırtınalı denizlerde korsanlar eşliğinde define peşine düşeceksin!

Dünya klasikleri rengarenk çizimler eşliğinde seni unutulmaz bir yolculuğa çıkaracak!

www.de.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir